

JENNIFER LYNN BARNES

IGRE NASLJEDSTVA

NAKLADNIK

Egmont d.o.o.
Višnjevac 3, Zagreb

ZA NAKLADNIKA

Velizara Dobrevca

UREDNIKA

Ivana Mirošević

LEKTURA

Paula Lesički

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Dizajn korica: Studio 2M d.o.o.

TISAK

Grafički zavod Hrvatske d.o.o.
Zagreb, rujna 2023.

NASLOV IZVORNICA

The Inheritance Games

Copyright © 2020 by Jennifer Lynn Barnes

All rights reserved.

© za hrvatsko izdanje Egmont d.o.o., 2023.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-2606-3

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu

Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001190044.

JENNIFER LYNN BARNES

IGRE NASLJEDSTVA

S engleskoga prevela
Tanja Jelinić

PULS

Za Samuela

1. POGLAVLJE

Kad sam bila mala, moja je mama stalno izmišljala igre. *Igru tišine. Igru tko će duže jesti svoj keks. Omiljenu Igru sljezovih kolačića*, koja se sastojala od jedenja sljezovih kolačića dok po kući nosiš debelu jaknu iz *second hand shopa*, kako ne bismo morale upaliti grijanje. Kad bi nestalo struje igrale bismo *Igru baterijske svjetiljke*. Nikad nikamo nismo hodale — utrkivale smo se. Gotovo uvijek smo se igrale da je pod prekriven lavom. Primarna namjena jastuka bila je izgradnja utvrda.

Igra koju smo najduže igrale zvala se *Imam tajnu*, zato što je moja mama rekla da bi svatko uvijek trebao imati barem jednu. Nekad bi pogodila moju. Nekad ne bi. Igrale smo se toga svaki tjedan, sve dok ja nisam napunila petnaest godina, a ona zbog jedne od svojih tajni završila u bolnici.

A zatim je više nije bilo.

»Tvoj potez, princezo.« Hrapavi glas prizove me natrag u sadašnjost. »Nemam cijeli dan.«

»Nisam princeza«, odgovorila sam, pomičući jednog od svojih lovaca. »Tvoj potez, starče.«

Harry se namršti na mene. Nisam zapravo znala koliko je star, i nisam imala pojma kako je postao beskućnik i počeo živjeti u parku gdje smo svakoga jutra igrali šah. Ali znala sam da je protivnik vrijedan poštovanja.

»Ti si«, progundā, mjerkajući ploču, »grozna osoba.«

Tri poteza kasnije, dobila sam ga. »Šah-mat. Znaš što to znači, Harry.«

Ljutito me pogleda. »Moram ti dopustiti da me častiš doručkom.« Bila je to naša trajna oklada. Kad bih ja pobijedila, nije mogao odbiti besplatan obrok.

Mora mi se priznati da sam se samo malo hvalila. »Dobro je biti kraljica.«

Stigla sam u školu na vrijeme, ali jedva. Bila mi je navika provlačiti se za dlaku. Istu sam igru igrala sa svojim ocjenama: koliko malo truda mogu uložiti a da svejedno dobijem peticu? Nisam bila lijena. Samo sam bila praktična. Dodatna smjena na poslu bila je vrijedna toga da dobijem 92 boda na testu umjesto 98.

Baš sam usred sata španjolskog pisala sažetak eseja za engleski kad su me pozvali da dođem k ravnatelju. Djevojke poput mene trebale su biti nevidljive. Nas nisu pozivali da idemo na razgovor s ravnateljem. Izazivale smo točno onoliko nevolja koliko smo si to mogle priuštiti, što je u mojem slučaju značilo nimalo.

»Avery.« Nitko ne bi pozdrav ravnatelja Altmana nazvao toplim. »Sjedni.«

Sjela sam.

On ispreplete prste na radnom stolu između nas. »Pretpostavljam da znaš zašto si ovdje.«

Osim ako se nije radilo o partiji pokera koju sam svaki tjedan organizirala na parkiralištu kako bih financirala Harryjev doručak — a nekad i svoj — nisam imala pojma što sam učinila da privučem pažnju administracije. »Žao

mi je«, rekla sam, pokušavajući zvučati dovoljno pokorno, »ali ne znam.«

Ravnatelj Altman pustio me da neko vrijeme sjedim i razmišljam o svojem odgovoru, a zatim mi uručio zaklamani snop papira. »Ovo je test iz fizike koji si jučer pisala.«

»Dobro«, rekla sam. To nije bio odgovor koji je želio, ali je bilo sve što sam imala za reći. Jednom za promjenu, zapravo sam učila. Nisam mogla zamisliti da sam ga napisala tako loše da bi to iziskivalo njegovo uplitanje.

»Profesor Yates ocijenio je testove, Avery. Jedino si ti dobila maksimalni broj bodova.«

»Sjajno«, rekla sam, uloživši svjestan trud da ne odgovorim ponovno s *dobro*.

»Nije sjajno, mlada damo. Profesor Yates namjerno sastavlja ispite koji su izazovni za njegove učenike. U dvadeset godina nitko nikada nije dobio maksimalni broj bodova. Vidiš li u čemu je problem?«

Nisam se mogla suzdržati i odgovorila sam instinktivno: »Kod profesora koji sastavlja testove koje većina njegovih učenika ne može riješiti za prolaznu ocjenu?«

Ravnatelj Altman stisne oči. »Dobra si učenica, Avery. Prilično dobra, s obzirom na okolnosti u kojima si se našla. Ali nisi baš poznata po tome da prednjačiš.«

To je bilo pošteno, pa zašto sam se osjećala kao da me udario šakom u trbuh?

»Nije da nemam suosjećanja za tvoju situaciju«, nastavi ravnatelj Altman, »ali sad moraš biti iskrena sa mnom.« Pogleda me ravno u oči. »Jesi li bila svjesna toga da profesor Yates drži primjerke svih svojih testova u oblaku?« Mislio je da sam varala. Sjedio je tamo, i zurio u mene, ali ja sam se osjećala kao da me uopće ne vidi. »Volio bih ti pomoći, Avery. S obzirom na to kakve ti je karte život podijelio, išlo ti je iznimno dobro. Bilo bi mi grozno kad bi nešto stalo na kraj ikakvim budućim planovima koje možda imaš.«

»Ikakvim budućim planovima koje *možda* imam?« ponovila sam. Da sam imala drugačije prezime, da sam imala tatu zubara i mamu domaćicu, ne bi se ponašao kao da je budućnost nešto o čemu sam *možda* razmišljala. »Treća sam godina«, procijedila sam kroz stisnute zube. »Maturirat ću sljedeće godine i već ću imati toliko bodova kao da sam završila barem dva semestra fakulteta. Na temelju rezultata koje postizem na testovima mogla bih se natjecati za stipendiju Sveučilišta u Connecticutu, na kojemu se održava jedan od najboljih studija aktuarstva u zemlji.«

Ravnatelj Altman se namršti. »Aktuarstvo?«

»Statistička procjena rizika.« Bilo je to najbliže što sam mogla doći dvopredmetnom studiju pokera i matematike. Osim toga, bio je to jedan od studija nakon kojih se u cijelom svijetu bilo najlakše zaposliti.

»Volite li proračunate rizike, gospođice Grambs?«

Poput varanja? Nisam si mogla dopustiti da se još više naljutim. Umjesto toga, zamislila sam se kako igram šah. Povlačila sam poteze u svojem umu. Djevojkama poput mene nije dozvoljeno eksplodirati. »Nisam varala«, rekla sam mirno. »Učila sam.«

Našla sam vremena — tijekom drugih satova, u pauzi između smjena, kasnije po noći kad sam već trebala spavati. Znala sam da je profesor Yates neslavan po tome što daje testove koje je nemoguće riješiti i zbog toga sam željela redefinirati što znači *moguće*. Za promjenu, željela sam vidjeti koliko daleko mogu dogurati, a ne za koliko se mogu provući.

A za svoj trud dobila sam *ovo*, zato što djevojke poput mene nisu postizale vrhunske rezultate na nemogućim ispitima.

»Ponovno ću pisati test«, rekla sam, trudeći se ne zvučati bijesno ili, još gore, povrijeđeno. »Opet ću dobiti istu ocjenu.«

»A što bi rekla da ti kažem kako je profesor Yates pripremio novi ispit? S novim pitanjima, jednako teškima kao i prvi put.«